

Recâștigarea stăpânirii pierdute

Sabat după-amiază

Textul de memorat: „Apoi Dumnezeu a zis: «Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră»; el să _____

[stăpânească peste peștii mării](#)

_____»” (Geneza 1:26)

După căderea în păcat, Adam și Eva nu au pierdut doar chipul lui Dumnezeu în ei. „Nu numai omul, ci și pământul a ajuns, prin păcat, sub controlul celui rău și avea să fie restaurat prin planul de răscumpărare. La crearea sa, lui Adam i s-a dat stăpânire peste pământ. Când a cedat însă înaintea ispitei, a fost adus sub puterea lui Satana, iar stăpânirea pe care o avea a trecut la acela care-l cucerise. În acest fel, Satana a devenit «dumnezeul lumii acesteia». El a luat prin înșelăciune stăpânirea asupra pământului care-i fusese încredințată la început lui Adam. Dar Hristos, care a plătit prin jertfa Sa pedeapsa pentru păcat, nu doar că l-a răscumpărat pe om, ci a recuperat și stăpânirea pe care acesta o pierduse. Tot ce a pierdut primul Adam va fi recâștigat de al doilea.” – Ellen G. White, în *Signs of the Times*, 4 noiembrie 1908

Dar ce înseamnă această „stăpânire”? Cuvântul „stăpânire” are astăzi conotații negative, pe care nu le avea în Eden. Ce înseamnă faptul că oamenii au fost primii care au primit stăpânire asupra pământului? Ce poate face biserica pentru a-i ajuta pe oameni să recâștige ce au pierdut primii noștri părinți în Eden?

Știrea misionară video pentru Sabatul acesta poate fi descărcată și vizionată accesând una dintre următoarele adrese de Internet: resurse.adventist.pro (secțiunea „Școala de Sabat”) sau YouTube (canalul „Școala de Sabat”).

Cineva scria recent că o prietenă a sa, o atee convinsă, i-a povestit că are momente când „se trezește în toiul nopții și se frămîntă din cauza unor întrebări profunde, precum: Chiar este lumea aceasta rezultatul unei mari explozii cosmice accidentale, al atât de mult vehiculatului Big Bang? Cum este posibil să nu fie niciun plan, niciun scop măreț pentru existența noastră și pentru existența universului, în ansamblu? Este oare cu putință ca viața fiecăruia – inclusiv viața mea, a soțului meu și a celor doi copii ai mei – să fie total irelevantă și fără sens? Viața mea chiar nu are niciun rost și nicio valoare?”

După căderea în păcat, oamenii au pierdut atât de multe lucruri! Ne-am înstrăinat de Dumnezeu și unul de altul. Ne-am schimbat până și modul de a ne raporta la pămînt. Mai mult, după cum vedem din întrebările care o tulburau pe această atee, nu mai știm cine suntem și ce scop are viața noastră. Iar problema este și mai gravă pentru cei care cred că omul a apărut aici din întâmplare, fără vreun scop anume pe care să-l fi așezat în noi Dumnezeu creator.

1. Ce ne spun următoarele texte despre scopurile pentru care a fost creat omul: Geneza 1:26-28; Psalmii 8:3-8; Isaia 43:6,7? Ce înseamnă expresia „i-am făcut spre slava Mea” (Isaia 43:7)? Ce legătură există între slava lui Dumnezeu și stăpînirea peste tot pămîntul?

“Voi zice miază noaptea: «Dă incoace!» și miazăzilei: «Nu opri», ci adu-Mi fiii din țările depărtate și fiicele dela marginea pămîntului: pe toți ceice poartă Numele Meu și pe cari i-am făcut spre slava Mea, pe cari i-am întocmit și i-am alcătuit.” Isaia 43:6-7

După cum vedem în versetele din Geneza, unul dintre multiplele scopuri pentru care Dumnezeu i-a creat pe Adam și Eva a fost acela ca ei să aibă stăpînire peste întregul pămînt (Geneza 1:26-28). Reflectând slava și caracterul lui Dumnezeu, ei trebuiau să fie canalul prin care Cel care are slava și stăpînirea în mod suprem (Apocalipsa 1:5,6) avea să susțină, să îngrijească și să administreze restul creației Sale de pe pămînt. Oare cum s-ar fi descoperit slava lui Dumnezeu prin ei și prin stăpînirea lor peste pămînt, dacă nu ar fi apărut păcatul?

Acum însă, prin credința în Isus, prin predarea vieții noastre în mîna Sa, prin ascultare și cooperare, putem spune, împreună cu David: „Domnul va sfârși ce a început pentru mine” (Psalmii 138:8). Gîndul că Dumnezeu are un scop pentru fiecare dintre noi ne dă încredere și bucurie, mai cu seamă dacă ne predăm Lui și acceptăm ca voia Lui să se împlinească în noi.

Dacă te-ar întreba cineva: „Ce scop crezi că are viața ta?”, ce răspuns i-ai da și de ce?

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Membrii grupei să descopere locul cuvenit ființelor umane în lumea creată și să recunoască locul cuvenit lui Dumnezeu, de Creator și Stăpân al universului.

La nivelul sentimentelor: Să se smerească înaintea Creatorului și să devină conștienți de responsabilitatea de a le purta de grijă semenilor lor și tuturor viețuitoarelor pământului.

La nivel practic: Să reflecte atitudinea lui Dumnezeu în ce privește grija în relația lor cu alte ființe omenesti și cu restul creației lui Dumnezeu.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Înțelegerea rolului nostru

- A. Ce principii ale „stăpânirii” putem desprinde din modul în care Dumnezeu își exercită stăpânirea peste noi?
- B. Ce loc ar trebui să aibă închinarea în înțelegerea rolului și a locului nostru în univers?
- C. De ce, dacă știm că Dumnezeu va distruge pământul într-o zi și-l va face din nou, contează cum ne purtăm acum cu natura?

II. Sentimente: Bucuria de a fi buni administratori

- A. Cum putem cultiva o atitudine de smerenie, ca ființe create? Cum putem armoniza această smerenie cu convingerea că suntem fii și fiice ale lui Dumnezeu?
- B. Când ne-am exprimat ultima dată recunoștința față de Dumnezeu pentru tot ce a creat?

III. Practic: Responsabilitatea stăpânirii

- A. Ce mod de a ne comporta demonstrează că ne-am asumat responsabilitatea de a avea grijă de creația lui Dumnezeu? Există lucruri pe care trebuie să le schimbăm în comportamentul nostru?
- B. Ca adventiști de ziua a șaptea, cunoaștem porunca de a ne închina lui Dumnezeu, Creatorul, și de a nu ne închina lucrurilor sau ființelor create. Există totuși în viața noastră idoli pe care ar trebui să-i îndepărtăm?

Rezumat: Psalmistul ne reamintește ce loc ocupăm în ordinea stabilită de Dumnezeu. Dacă încercăm să schimbăm această ordine, totul se dereglează. Datoria noastră este să reflectăm chipul lui Dumnezeu în relațiile noastre cu semenii și în felul în care ne purtăm față de creația Sa.

2. Ce însemna că omul urma să stăpânească peste tot pământul? Geneza 1:26-28

Cuvântul utilizat în Biblie pentru „să stăpânească” provine din verbul ebraic *radah*. Termenul acesta indică dreptul și responsabilitatea de a conduce. În sine, verbul *radah*, așa cum apare el în restul Vechiului Testament, nu definește modul cum trebuia exercitată această stăpânire, dacă urma să fie una binevoitoare sau una răuvoitoare, ci numai contextul creației neatinse de păcat ne conduce la concluzia că stăpânirea trebuia să fie motivată de bunătate.

O concluzie similară poate fi trasă și în ce privește supunerea pământului amintită în Geneza 1:28. Verbul pentru „a supune”, din ebraicul *kavash*, evocă o relație ierarhică, în care omul primește putere și control peste pământ. În alte pasaje ale Vechiului Testament, verbul *kavash* descrie un act efectiv de subjugare (Numeri 32:22,29; Ieremia 34:11,16; Estera 7:8; Neemia 5:5). În multe dintre aceste cazuri, abuzul de putere este vădit, iar Dumnezeu Își exprimă dezaprobarea. Revenind însă la versetul nostru, având în vedere contextul Creațiunii și faptul că administrarea pământului le-a fost încredințată unor oameni fără păcat, creați după chipul lui Dumnezeu, putem conchide că supunerea la care se face referire urma să fie o *slujire* cu bunătate, în numele Creatorului. Este clar că nu putea fi vorba de exploatare.

O altă dimensiune a conceptului de „stăpânire” se găsește în Geneza 2:15, unde se spune că Dumnezeu îl așază pe om în grădină ca s-o lucreze (*abad* – a munci, a sluji, a lucra) și s-o păzească (*shamar* – a împrejmuji, a păzi, a proteja, a avea grijă, a ține sub observație, a păstra, a prețui, a rezerva).

Dacă luăm în considerare aceste aspecte, descoperim că stăpânirea înseamnă administrare motivată de grijă și de dragoste. În condițiile menținerii relației lor cu Dumnezeu, primii noștri părinți urmau să aibă la dispoziție toate resursele și toată autoritatea necesare pentru a-și exercita statutul de stăpâni, astfel încât să oglindească dragostea lui Dumnezeu pentru creația Sa.

Cum exercităm stăpânirea asupra pământului și cum ar trebui să o facem? Ce putem schimba?

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVARE

Pasajul central: Psalmii 8:3-8

Ideea de bază: Pentru a înțelege corect ce fel de stăpânire am primit, ca ființe umane, avem nevoie să o privim în contextul locului nostru în univers – de ființe supraordonate animalelor, dar subordonate lui Dumnezeu.

Cuvântul „stăpânire” are sensul de „posesiune”, „conducere”, „autoritate”, dar poate implica administrare, grijă, responsabilitate. Identificați semnificația acestui cuvânt pentru noi, adventiștii de ziua a șaptea de astăzi, care ne dorim să-l fim credincioși Domnului în tot ce ne cere.

Discuție introductivă: În Psalmul 8, David prezintă clar ordinea universului. În vârf se află Dumnezeu, Domnul suprem, care are stăpânire peste tot: „Cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul! Slava Ta se înalță mai presus de ceruri” (Psalmii 8:1).

După Dumnezeu, sunt îngerii, iar după îngeri sunt ființele umane – „l-ai făcut [pe om] cu puțin mai prejos decât îngerii” (Psalmii 8:5, traducere din limba engleză).

Apoi, după ființele umane, urmează regnul animal (Psalmii 8:6-8).

Ordinea în univers este clară: Dumnezeu este mai presus de toți, îngerii ocupă treapta imediat inferioară, apoi suntem noi, iar după noi sunt animalele asupra cărora ni s-a dat stăpânirea.

De-a lungul timpului, mulți au încercat să schimbe după cum le-a convenit ordinea stabilită de Dumnezeu. Unii au încercat să se ridice deasupra lui Dumnezeu, iar consecințele au fost dezastruoase. În ultimul timp, se fac eforturi în biotehnologie pentru eliminarea distincției dintre oameni și animale. Biblia ne învață că noi am fost creați după chipul lui Dumnezeu. Chiar dacă între noi și animale există similitudini genetice și fizice, Dumnezeu a stabilit ca ființele umane să constituie un ordin moral separat. Unul dintre scopurile pentru care am fost aduși la existență este acela de a avea grijă de restul lumii create, și nu de a tinde să ne identificăm cu animalele.

De discutat: Ce distorsiuni ale percepției de sine apar atunci când încercăm să ne ridicăm deasupra poziției pe care am primit-o de la Dumnezeu? Dar atunci când ne considerăm a fi *mai puțin* decât a intenționat Dumnezeu să fim? Care sunt consecințele practice ale acestor două distorsiuni ale realității?

Ce atitudine vom avea față de semenii noștri dacă înțelegem corect locul care ne revine în ordinea stabilită de Dumnezeu?

Dacă se precizează că omul avea să stăpânească „peste tot pământul” (Geneza 1:26), înseamnă aceasta în mod necesar că stăpânirea lui nu avea să aibă granițe? Istoria biblică ne sugerează că stăpânirea (care poate fi înțeleasă ca „administrare, isprăvnicie”) are, în mod obligatoriu, anumite limite.

O dovadă este faptul că Dumnezeu i-a spus lui Adam că pomul cunoștinței binelui și răului era interzis (vezi Geneza 2:15-17). Primul păcat are legătură, așadar, cu stăpânirea: Adam și Eva au încălcat granițele stabilite de Dumnezeu pentru ei, ca administratori. În consecință, planeta noastră are de suferit până astăzi (vezi Romani 8:20-22)!

3. Citește Exodul 20:1-17. Ce ne spune legea despre granițele stăpânirii omului peste pământ?

Au existat de-a lungul istoriei (de exemplu, faraonul din cartea Exodul, capitolele 1–14, și Irod, din Evanghelia lui Matei, capitolul 2), și știm că vor exista și în vremea sfârșitului (vezi Apocalipsa 13), domnitori tirani, aflați sub controlul lui Satana, cunoscuți pentru că au încercat să-și impună autoritatea într-un domeniu peste care nu aveau drept de stăpânire. Ei n-au făcut altceva decât să-l copieze pe Satana, care și-a arogat puterea și s-a făcut singur „stăpânitorul lumii acesteia” (Ioan 12:31). Stăpânirea se transformă în dominare dacă nu este bazată pe principiile divine!

La extrema cealaltă se află cei care refuză stăpânirea cuvenită asupra lucrurilor peste care au drept de stăpânire (vezi Matei 25:14-30; Luca 19:12-27).

Este adevărat că, din cauza păcatului, omul nu mai are stăpânire asupra pământului în același grad ca la început, dar să nu uităm că n-a pierdut-o în întregime! Au rămas multe lucruri în sfera responsabilității noastre: stăpânirea de sine prin puterea lui Hristos (vezi 1 Corinteni 9:25-27; Galateni 5:22,23) și ocrotirea planetei, a viețuitoarelor de pe ea și a tuturor lucrurilor pe care le-am primit de la Dumnezeu (vezi Iacov 1:17; Matei 25:14-30). Avem nevoie să identificăm limitele stăpânirii noastre și apoi să slujim ca administratori credincioși, respectând aceste limite.

Ce granițe trebuie să respecti în relațiile cu ceilalți (familia, prietenii, colegii de serviciu)? Ce principii ne pot ajuta să identificăm aceste granițe? (Vezi, de pildă, Matei 7:1,12.)

2. APROFUNDAREA STUDIULUI

În cadrul dezbaterii studiului, insistă pe aspectele practice ale exercitării stăpânirii adevărate. Cum ar trebui să ne îndeplinim această responsabilitate în viața cotidiană și în deciziile pe care le luăm? Cum ne poate afecta gândirea înțelegerea eronată a conceptului de stăpânire?

Comentariu biblic

I. Lasă-L pe Dumnezeu să stăpânească

(Recițiți Geneza 1:26-28; 3:1-7 în cadrul grupei.)

Exercitarea stăpânirii va fi eficientă numai în măsura în care îi vom recunoaște limitele. După ce i-a creat pe Adam și pe Eva, Dumnezeu le-a dat stăpânire peste animale și peste pământ, oferindu-le libertatea de a mânca din orice rod al grădinii, cu excepția fructelor din pomul cunoștinței binelui și răului. Dar șarpele le-a spus că, în felul acesta, Dumnezeu încerca să le limiteze puterea. El a folosit în premieră o tehnică numită în lumea politică de astăzi „interpretare”. Adevărul este distorsionat pentru a crea o impresie greșită sau o imagine incompletă.

Șarpele vorbitor, cel mai „șiret” dintre toate animalele create de Dumnezeu (Geneza 3:1), îi dă poruncii lui Dumnezeu o interpretare proprie. El își exprimă mirarea că Dumnezeu le-a interzis lui Adam și Evei să mănânce din toți pomii din grădină (deși știa că Dumnezeu nu dăduse o astfel de poruncă). „Oare a zis Dumnezeu *cu adevărat*: «Să nu mâncați din toți pomii din grădină?»” (Geneza 3:1).

Eva ripostează: „Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar, despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: «Să nu mâncați din el și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți»” (Geneza 3:2,3).

Șarpele o contrazice imediat: „Hotărât că nu veți muri” (Geneza 3:4). Eva îl crede. Interpretarea șarpelui era atrăgătoare – „pomul era bun de mâncat și plăcut de privit și... de dorit ca să deschidă cuiva mintea” (Geneza 3:6). De atunci încolo, oamenii au descoperit o sumedenie de „fructe” atrăgătoare care le promit tot felul de lucruri – înțelepciune, pace, putere, fericire, sănătate, satisfacție, împlinire. Însă promisiunile acestea sunt deșarte, mincinoase. Suntem împliniți cu adevărat doar atunci când realizăm că Dumnezeu deține stăpânirea totală și că dreptul nostru la stăpânire asupra pământului este valid numai în măsura în care Îl recunoaștem pe El ca Domn peste toate.

4. Citește Geneza 2:15. Ce principii din acest verset ar trebui să stea la baza atitudinii noastre față de planeta pe care trăim?

Înainte de păcat, Adam și Eva au fost delegați de Dumnezeu ca administratori ai tuturor lucrurilor pe care li le încredințase. Ei erau stăpâni peste vegetație și peste faună. După păcat însă, toată natura s-a răsculat, parcă, împotriva lor, la fel cum ei se răsculaseră împotriva lui Dumnezeu. Omul a început să se simtă neputincios în fața elementelor naturii (vremea, agricultura, lumea animală).

„Printre făpturile inferioare, Adam fusese împărat și, cât timp îi fusese loial lui Dumnezeu, toată natura îi recunoscuse autoritatea. Însă, când a păcătuțit, a pierdut această autoritate. Spiritul de răzvrătire, căruia chiar el îi deschisese ușa, s-a extins în tot regnul animal. Astfel, nu doar viața omului, ci și firea animalelor, copacii din pădure, iarba câmpului, însuși aerul pe care-l respira, toate spuneau lecția tristă a cunoștinței răului.” – Ellen G. White, *Educație*, ed. 2012, p. 24

În prezent, lumea noastră este devastată, în unele zone cel puțin, de dezastre naturale și de continua degradare a ecosistemelor. Pe de o parte, depunem eforturi uriașe pentru a ne proteja prin intermediul tehnologiei și al industriei. Pe de altă parte, însă, chiar tehnologia ajunge să ne distrugă planeta. Ecologia este o problemă de ordin etic și teologic, în special atunci când exploatarea pământului le produce altora dificultăți.

„Advențiștii de ziua a șaptea sunt apărătorii unui stil de viață simplu și sănătos, în care oamenii nu se lasă duși de valul consumerismului neînfrănat, al obținerii de bunuri și producerii de deșeuri. Noi facem apel la respectarea lumii create, la cumpătare în utilizarea resurselor pământului, la reevaluarea nevoilor proprii și la reafirmarea demnității vieții create.” – Pasaj preluat din „Declarația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea cu privire la mediu”, 1995.

Cum putem avea o atitudine echilibrată față de planeta pe care trăim? Cum putem fi buni administratori ai pământului evitând să-l idolatrizăm? Ce avertizare primim, în această privință, în Romani 1:25?

De discutat: În societățile democratice, se afirmă că puterea politică își derivă legitimitatea de la „popor”. Conducătorii, desemnați de popor, exercită puterea (stăpânirea) în numele celor pe care-i reprezintă și sunt răspunzători înaintea lor. Este aceasta o analogie potrivită pentru responsabilitatea pe care Dumnezeu ne-a încredințat-o în dreptul pământului? În ce mod ideea aceasta, a „stăpânirii delegate” (că răspundem înaintea lui Dumnezeu pentru cum ne exercităm stăpânirea), ne poate influența comportamentul față de semenii noștri și față de resursele pământului?

II. Stăpânirea peste alte ființe umane

(Recitați Psalmii 8:3-8 și Marcu 10:35-45 în cadrul grupei.)

Psalmistul prezintă clar ordinea stabilită de Dumnezeu în univers (Psalmii 8:3-8). Păcatul subminează această ordine și îi conduce pe oameni la un comportament inadecvat. Un exemplu este ambiția lumească a lui Iacov și Ioan, „Fiii tunetului”: ei nu s-au mulțumit cu stăpânirea peste natură, ci și-au dorit stăpânire și peste semenii lor. Privind în viitor, ei îi fac lui Isus această cerere: „Dă-ne să ședem unul la dreapta Ta și altul la stânga Ta când vei fi îmbrăcat în slava Ta” (Marcu 10:37). Motivația lor nu era aceea a unei slujiri mai eficiente, ci câștigarea unei poziții de autoritate și de prestigiu în împărăția pământească pe care sperau s-o instaureze pe pământ.

La auzul cererii lor, Isus S-a întrebat, probabil, dacă ascultase vreunul ce le spusese până atunci, iar ceilalți ucenici s-au simțit teribil de ofențați.

În răspunsul Său, Isus i-a atenționat că nu vorbeau ca niște ucenici, ci ca niște oameni setoși de putere. S-ar fi așteptat la o asemenea cerere din partea politicianilor (a conducătorilor și demnitarilor vremii), dar nu din partea urmașilor Săi! În concepția Sa, măreția nu este dată de putere, de stăpânirea peste alții. Iacov și Ioan nu înțeleșeră că interesul Învățătorului lor nu era o împărăție pământească și valorile ei, precum faima, bogățiile și puterea. Dacă doreau să fie mari cu adevărat, ucenicii trebuiau să coboare la poziția de slujitori și robi. Isus Însuși, Creatorul universului, nu a venit pe pământ ca să fie slujit, ci ca să slujească (Marcu 10:42-45). Drumul Său până la cruce a fost pavat cu smerenie.

De discutat: Cere-le membrilor grupei să dea exemple de persoane – publice sau nu – care sunt cu adevărat mari, în sensul exprimat de Isus. Ce trăsături au ele? Discutați despre relația dintre adevărata măreție și exercitarea corectă a stăpânirii.

În urma căderii în păcat, noi, oamenii, am pierdut foarte mult, inclusiv stăpânirea asupra pământului, privilegiu de care primii noștri părinți se bucuraseră în Eden. Domnul Hristos a venit pentru a recâștiga ceea ce noi am pierdut.

Și pentru că Domnul Hristos a făcut atât de mult pentru noi, Dumnezeu ne cheamă să mergem la semenii noștri și să-i ajutăm să recâștige și ei, în Hristos, ceea ce noi am primit de la El. Cu toate că procesul acesta de recuperare va dura până la revenirea Sa și chiar după, sunt multe lucruri pe care le putem face acum pentru cei ce sunt debusolați, pierduți în lume.

5. Potrivit textelor de mai jos, cum îi putem ajuta pe alții să recâștige o parte din stăpânirea pierdută prin păcat?

Deuteronomul 15:7-12 _____

Luca 14:12-14 _____

1 Petru 3:15 _____

Iacov 1:27 _____

Isaia 58:7 _____

2 Tesaloniceni 3:10 _____

Sunt atât de multe lucruri pe care le putem face pentru cei din jurul nostru! În unele situații, nu ni se cere decât să oferim ceva de mâncare, ceva de îmbrăcat sau un loc în casa noastră pentru o persoană aflată într-o situație critică. Deși este necesar să aducem alinare, să împlinim nevoile urgente, aceasta nu este tot ce putem face pentru a-i repune pe oameni în posesia stăpânirii de la început.

Cu toate că trebuie să fim întotdeauna pregătiți să dăm socoteală de nădejdea care este în noi, suntem chemați ca, ori de câte ori este posibil, să răspundem nevoilor urgente ale oamenilor și să le îndreptăm gândul spre o viață mai bună.

Deși fiecare situație este diferită și nevoile oamenilor sunt diferite, noi am fost chemați de Dumnezeu să fim o lumină și o sursă de vindecare și de speranță în societate. Aceasta înseamnă, în mare parte, să fim pentru semenii noștri o mărturie vie despre Dumnezeul iubitor și mântuitor căruia îi servim. Împlinind nevoile lor imediate, le pregătim inima pentru lucrarea Duhului Sfânt. Așa a procedat Isus și așa suntem chemați să procedăm și noi!

3. APLICAȚIA

În multe părți ale lumii există nu doar hoteluri pentru animalele de companie, unde acestea pot fi găzduite și îngrijite atunci când stăpânii lor sunt plecați, ci și saloane de relaxare, unde le sunt oferite servicii de lux similare celor la care extrem de puțini oameni au acces. Unii dintre bogații acestei lumi și-au lăsat chiar întreaga avere moștenire animalelor de companie, pregătind totul ca acestea să trăiască în reședințe de lux, îngrijite de o întreagă echipă de „servitori”. Există chiar organizații care susțin că nu există nicio diferență de valoare între viața unui animal și cea a unui copil.

De partea cealaltă, media ne prezintă aproape zilnic diferite cazuri în care animale neajutorate sunt chinuite sau chiar ucise fără milă de stăpânii lor sau de trecători întâmplători. Un cal bătut până la moarte, vânători „de plăcere”, unde sunt ucise sute de animale doar ca trofee, și exemplele pot continua. Aceasta ca să nu mai amintim miile de animale care mor zilnic doar pentru că omul, în goana lui după câștig, le-a distrus mediul de viață.

De discutat:

Ce ne spun aceste două fațete ale realității lumii noastre cu privire la efectele ignorării învățaturii biblice despre stăpânire?

Animalele de casă ne aduc bucurie, companie și chiar vindecare emoțională. Cât de important este totuși să avem o perspectivă echilibrată, biblică, asupra locului și rolului omului în lumea creată? Unde ne poate conduce lipsa acesteia?

4. PRACTIC

Amintește-le membrilor grupei că noi trebuie să transpunem cât mai fidel în viața de zi cu zi principiile biblice, chiar și în circumstanțe dificile. Analizați diferența dintre a vorbi despre niște convingeri și a le trăi practic.

Sugestie practică: Dacă ai o grupă numeroasă, împarte-o în grupe mai mici. Dacă nu, rămâneți așa cum sunteți. Cere-le membrilor grupei să realizeze două dintre activitățile următoare:

1. Să propună trei lucruri pe care le-ar putea face, concret, săptămâna viitoare, pentru a fi administratori mai buni ai mediului și ai resurselor permise în grijă de la Dumnezeu.

2. Să sugereze câteva metode de ocrotire a resurselor naturale ale localității în care trăiți.

3. Să propună cel puțin o activitate prin care principiile biblice ale stăpânirii ar putea fi integrate în lista priorităților misionare ale bisericii voastre.

Pentru a afla mai multe informații despre subiectul acestui studiu, citește din cartea *Educație*, de Ellen G. White, capitolele 22 și 34, „Temperanța și știința nutriției” și „Disciplina”; din cartea *Dietă și hrană*, capitolul „Stăpânirea apetitului”, pp. 161–191; din cartea *Sfaturi pentru administrarea creștină a vieții*, capitolul 23, „Principiile administrării banilor și a valorilor materiale”, și capitolul 68, „Participarea la bucuria mântuirii”.

Privind de la atâtea milenii distanță și fiind atât de obișnuiți cu răul din lumea noastră, ne este foarte greu să ne dăm seama câte am pierdut din cauza căderii în păcat. Dacă n-am avea Cuvântul lui Dumnezeu și descoperirile Sale despre originea omului și despre cea a păcatului, a morții și a răului, am crede că toate acestea sunt lucruri normale, care fac parte din viață. Istoria căderii în păcat ne arată însă că nu aceasta este starea normală a lucrurilor. Geneza ne spune că Adam și Eva urmau să aibă stăpânire peste pământ, dar că, după ce au păcătuit, modul lor de raportare la pământ s-a schimbat, deoarece ei înșiși s-au schimbat și, odată cu ei, s-a schimbat și natura. Din momentul acela, ei au pierdut stăpânirea de care se bucuraseră, iar consecințele au fost uriașe. „Spinii și pălămida (Geneza 3:17,18), consecințele potopului (Geneza 7:12), deșertul și pustia, gemetele pământului după eliberare (Romani 8:19-22) sunt doar câteva dintre imaginile utilizate de Biblie pentru a descrie efectul păcatului asupra lumii.” – *Handbook of Seventh-day Adventist Theology* (Hagerstown, Md.: Review and Herald® Pub. Assn.), vol. 12, p. 254. Cât de recunoscători ar trebui să fim pentru planul de mântuire, prin care se va recâștiga tot ce s-a pierdut și care ne oferă speranța unei vieți mult mai bune decât aceasta!

BIBLIA ȘI CARTEA ANULUI – STUDIU LA RÂND

Biblia: 1 Cronici 11–17

1. Care era motivul ascensiunii continue a lui David?
2. Cu care tabără este asemănată tabăra lui David?
3. Care seminție se pricepea la „înțelegerea vremurilor”?
4. Ce avertizare a rostit Dumnezeu în legătură cu profeții și unșii Lui?

Viața lui Iisus, capitolul 80

5. Cum au spus preoții să fie închis mormântul lui Iisus?

SUPLIMENT PENTRU DISCUȚIA ÎN GRUPE

ÎNTREBĂRI ȘI SUGESTII PENTRU PĂRTĂȘIE

1. Ce răspunsuri ați avut la rugăciune săptămâna care a trecut? Împărtășiți-le cu grupa!
2. Povestiți în grupă un eveniment pe care l-ați trăit sau de care ați auzit săptămâna trecută! De ce îl considerați important pentru a fi împărtășit? Ce lecție spirituală ați descoperit în acel eveniment?
3. În ce fel ați conștientizat prezența lui Dumnezeu în viața personală, săptămâna trecută?

ÎNTREBĂRI PENTRU DEZBATERE

	EXPLICAȚIE	APLICAȚIE
1	Care sunt scopurile pentru care a creat Dumnezeu omul?	Care este scopul vieții tale astăzi?
2	Ce semnificație avea la început stăpânirea omului asupra pământului?	Cum exercităm acum stăpânirea peste pământ și cum ar trebui să o facem? De ce?
3	Conform Bibliei, care sunt limitele stăpânirii omului peste pământ?	Cum putem respecta aceste limite, în contextul social și cultural actual?
4	Ce atitudine și ce comportament trebuie să avem față de planeta noastră?	Cum putem fi buni administratori ai pământului, fără să-l idolatrizam?
5	Cum îi putem ajuta pe semenii noștri să-și recâștige stăpânirea pierdută prin păcat?	Care sunt acele lucruri și domenii concrete în care îi putem ajuta să fie iar stăpâni?

SUPLIMENT PENTRU DISCUȚIA ÎN GRUPE

SUGESTII PRACTICE

1. Ce lucru practic ați învățat din acest studiu și cum îl veți aplica?
2. Ce puteți face, concret, pentru a ajuta pe cineva să-și recâștige stăpânirea de sine?
3. Care este planul misionar al grupei voastre? În timp ce ascultați sau vizionați știrea misionară pentru Sabatul acesta, culegeți eventuale idei misionare pe care să le aplicați!

SUGESTII PENTRU RUGĂCIUNE

1. Să-l mulțumim lui Dumnezeu pentru stăpânirea pe care încă o avem asupra unor lucruri!
2. Să ne rugăm pentru o persoană care se luptă să-și recâștige stăpânirea de sine!
3. Să ne rugăm pentru persoanele de pe lista noastră de rugăciune!

Cineva din familie _____

Cineva dintre rude _____

Cineva dintre prieteni _____

Cineva dintre vecini _____

Cineva din biserică _____

Măine este Ziua misiunii mondiale (colectă)